

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **E. S M. E.**, narozený x
státní příslušnost Libye
bytem x
zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č.j. CPR-1788-7/ČJ-2020-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j.: CPR-1788-7/ČJ-2020-930310-V243 ze dne 14. 1. 2021, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j.: KRPA-94443-80/ČJ-2016-000022 ze dne 14. 11. 2019, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 a písm. b) bodu 8 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že utajovaná informace, která je podkladem napadeného rozhodnutí, není pro řízení relevantní, měl za to, že kolem jejího vzniku panují určité pochybnosti. Také uvedl, že není možné čerpat z obsahu informace, která vychází z okolností zmapovaných před 3 lety. Sdělil, že pokud by existence hrozby žalobce byla skutečná, reálná a především aktuální, jistě by zpravodajská služba disponovala aktuálními poznatky, ale nic takového ze spisu zřejmé není, v takovém případě považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Za zásadní okolnost měl svůj platný a bezproblémový pobyt ve Spolkové republice Německo. Namítal, že z rychlosti řízení je zřejmé, že není skutečným a aktuálním nebezpečím pro Českou republiku. Žalobce rovněž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného a soukromého života, měl za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, přičemž také odkazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“). Žalobce shledal pochybení správního orgánu také v tom, že vůči jeho osobě nebylo postupováno dle ust. § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V závěru žaloby upozornil na existenci překážky vycestování do země původu a též na skutečnost, že s odstupem času již není možné zajistit důkazy o oprávněnosti pobytu na území v roce 2016. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas. K žalobním námitkám odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobu navrhl zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
5. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 5. 3. a 6. 3. 2016 bylo hlídkou Policie České republiky na adrese Harmonická č. o. 13, Praha 5 provedeno opětovné šetření k osobě žalobce. Po provedené lustraci bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky pobytové oprávnění, avšak bylo mu Spolkovou republikou Německo uděleno povolení k pobytu č. x s platností od 23. 2. 2016 do 22. 2. 2017. Uvedené údaje byly potvrzeny i zprávou policie SRN (viz zpráva Policie ze dne 10. 3. 2016, č. j.: KRPA-94443-4/ČJ-2016-000022). Dne 7. 4. 2016 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

7. Do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 21. 4. 2016 žalobce uvedl, že využívá svého práva a nebude se k věci vyjadřovat, aby se nevystavil nebezpečí stíhání pro správní delikt. Přesto však žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doručil správnímu orgánu čestné prohlášení, kde mimo jiné uvedl, že žije na území Německa a svůj oprávněný pobyt na území České republiky nepřekročil. Dále pak z úředního záznamu ze dne 6. 3. 2016 vyplývá, že na území České republiky jezdí žalobce z důvodu podnikání a také z důvodu, že na území České republiky žije jeho 5 dětí.
8. Dne 30. 10. 2016 bylo žalobci vydáno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j.: KRPA-94443-39/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a dále byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky ve lhůtě do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j.: CPR-27779-16/ČJ-2016-930310-V261, bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí orgánu I. stupně, změna spočívala v tom, že část výroku znějící „... ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců“ se vypouští a byla snížena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU z původní délky 1 roku na 6 měsíců. Žalobci bylo tedy uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neprokázal věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
9. Proti odvolacímu rozhodnutí podal žalobce žalobu. Rozsudkem ze dne 16. 10. 2017, č. j.: 2 A 103/2017 – 27, Městský soud v Praze odvolací rozhodnutí ze dne 21. 8. 2017 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Zásadní důvod zrušení odvolacího rozhodnutí spočíval v nedostatečném posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu. Na základě tohoto rozsudku žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018, č. j.: CPR-27779-26/ČJ-2016-930310-V261, zrušil prvoinstanční rozhodnutí ze dne 30. 10. 2016. Následně žalobce doložil rodné listy svých pěti dětí, stejně jako jejich německou adresu. Jak vyplývá z přípisu Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, č. j.: KRPP-75573-2/ČJ-2018-0300SW-AM, má žalobce, jeho manželka i pět dětí povolený pobyt v Německu do dne 14. 2. 2020.
10. Z přípisu ze dne 15. 6. 2018, č. j.: KRPA-225221-1/ČJ-2018-000022 je zřejmé, že do spisu byla zařazena utajovaná informace zpravodajské služby, č. j.: V2/2018-OCP, jež byla vyloučena z nahlížení. Následně bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a usnesením ze dne 18. 6. 2018, č. j.: KRPA-225221-5/ČJ-2018-000022, byla obě do té doby s žalobcem vedená řízení o správním vyhoštění spojena.
11. Prvoinstanční orgán vydal dne 28. 8. 2018 rozhodnutí, č. j.: KRPA-94443-68/ČJ-2016-000022, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) a písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 let, současně mu byla v souladu s ust. § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování.

12. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci správního vyhoštění se žalobce odvolal; dne 21. 11. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí vedené pod sp. zn. CPR-31735-4/ČJ-2018-930310-V261. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, kterou městský soud rozsudkem vedeným pod č.j. 4 A 107/2018-43 dne 8. 1. 2019 zamítl. Na základě podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dne 29. 3. 2019 pod č.j. 9 Azs 81/2019-33 o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil věc k novému projednání.
13. Dne 13. 8. 2019 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vedené pod č.j. KRPA-94443-68/ČJ-2016-000022 a věc byla vrácena k novému projednání.
14. Správní orgán prvního stupně si vyžádal nové závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince do země původu, které obdržel dne 29. 10. 2019. V závazném stanovisku ev. č. ZS50735 bylo shledáno, že vycestování cizince do země původu je možné. Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra České republiky č.j. MV-122054-2/OAM-2020 ze dne 2. 10. 2020.
15. Správní orgán prvního stupně vydal dne 14. 11. 2019 rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 5 let, podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 a písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 27. 11. 2019 odvolal.
16. Žalovaný dne 14. 1. 2021 vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání žalobce zamítl.
17. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-94443-1/ČJ-2016-000022 ze dne 6. 3. 2016, oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPA-225221-4/ČJ-2018-000022 ze dne 15. 6. 2018, utajovaná součást spisu vedená pod č.j. V2/2018-OCF, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS50735 ze dne 29. 10. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra České republiky č.j. MV-122054-2/OAM-2020 ze dne 2. 10. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-94443-80/ČJ-2016-000022-SV, žalobou napadené rozhodnutí, č.j. CPR-1788-7/ČJ-2020-930310-V243 ze dne 14. 1. 2021.
18. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
19. Podle ust. 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem.*
20. Podle ust. 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*

21. Podle ust. 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.*
22. Podle ust. 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se postup podle odstavce 1 se nepoužije, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
23. Podle ust. 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
24. Podle ust. 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*
25. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že utajovaná informace zpravodajské služby, č. j.: V2/2018-OCP vychází z okolností, které byly zmapovány před 3 roky, a že žalobce se v posledních 2 letech v České republice nezdržuje, a tudíž je tato informace pro celé řízení irelevantní. Soud konstatuje, že se seznámil s obsahem utajované části spisu a zjistil, že předmětné informace lze považovat za dostatečně konkrétní, věrohodné, přesvědčivé a relevantní pro závěr, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že aktivity žalobce popsané v utajované informaci zpravodajské služby jsou dlouhodobého, trvalého charakteru a nelze tedy předpokládat, že v nich dále nebude ze strany žalobce pokračováno, není možné mít tuto informaci za neaktuální. Ani skutečnost, že se žalobce v posledních 2 letech nezdržuje na území České republiky, na posouzení věci nemá vliv, neboť žalobce může, vzhledem ke svému pobytovému oprávnění ve Spolkové republice Německo, kdykoliv přicestovat na území České republiky a tudíž nebezpečí spojené s jeho pobytem stále trvá. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů ohledně věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance informace zpravodajské služby, zejména s hodnocením žalovaného, uvedeným na str. 7 napadeného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje. Dle soudu je utajovaná informace zpravodajské služby, č. j.: V2/2018-OCP věrohodná a přesvědčivá zejména proto, že jsou v ní uvedeny zdroje, ze kterých informace pochází, je chronologicky řazená a důkladně popisuje skutková zjištění zpravodajské služby. Informace je také relevantní ve vztahu k důvodu rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým je nebezpečí, které žalobce představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel.
26. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud s odkazem na ust. § 169m zákona o pobytu cizinců uvádí, že je zřejmé, že správní orgány nemohly v daném případě své úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů dodaných zpravodajskými službami, uvést do odůvodnění svých rozhodnutí podrobněji, než to učinily. Nemůže-li se účastník řízení s utajovanými skutečnostmi obsaženými ve správním spise seznámit nahlédnutím do něj, je zřejmé, že se s nimi nemůže seznámit ani prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Obě správní rozhodnutí, která tvoří jeden celek, podle názoru soudu obsahují natolik dostatečné odůvodnění, proč je existence hrozby ze strany žalobce stále

aktuální, nakolik to procesní úprava tohoto typu řízení umožňuje. Ani tuto námitku tedy soud jako důvodnou neshledal.

27. Žalobce dále v žalobě namítal, že existují překážky jeho vycestování do země původu. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány při posuzování možného naplnění skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS50735 ze dne 29. 10. 2019 a závazného stanoviska ministra vnitra České republiky č.j. MV-122054-2/OAM-2020 ze dne 2. 10. 2020. V závazných stanoviscích jsou uvedeny podklady, ze kterých správní orgán, který je vydával, vycházel. Závazná stanoviska, včetně podkladů, na základě kterých byla vydána, jsou součástí spisového materiálu. K otázce využitých podkladů soud shledal, že správní orgány si obstaraly dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaného, nezávislého a nestranného zdroje. Ministerstvo vnitra a ministr vnitra konstatovali, že vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti je možné. Z uvedeného vyplývá, že závěr je v závazných stanoviscích dostatečně odůvodněn a podložen aktuálními zprávami. Žalobce přitom dle soudu neuvedl ani v žalobě žádné skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit závěr žalovaného, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.
28. Jestliže tedy žalovaný v projednávané věci z těchto závazných stanovisek při svém rozhodování o vyhoštění žalobce vycházel, postupoval dle názoru soudu v souladu se zákonem, když uvedl, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti je možné.
29. Žalobce měl rovněž za to, že došlo k nedostatečnému posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.
30. Podle zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a téhož zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince vycházejí správní soudy především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).

32. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, tedy patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu, např. hlediskem týkajícím se nebezpečí pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
33. V postupu žalovaného ani správního orgánu prvního stupně však soud neshledal pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Správní orgány vzaly v úvahu, že žalobce se zdržuje na území Spolkové republiky Německo společně s manželkou a dětmi. Manželka i děti žalobce jsou stejně jako žalobce občany Libye. Žalobce není rodinným příslušníkem občana České republiky ani občana Evropské unie, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti. Správní orgán nepopřel, že je žalobce v Evropské unii integrován, avšak zdůraznil, že dle zprávy zpravodajské služby je žalobce osobou, která na území České republiky ohrožuje bezpečnost státu. Správní orgán vzal v úvahu rovněž i to, že žalobce je dospělou osobou, že jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zdravotní komplikace či omezení, jež by mu bránily ve vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že naproti žalobcovu soukromému a rodinnému životu stojí závažný veřejný zájem na demokratických základech České republiky, životech a zdraví osob. Otázkou posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaný podrobně zabýval na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí.
34. Soud k předmětné žalobní námitce uzavírá, že z uvedeného vyplývá, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím. Správní orgány přitom vzaly v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti, jakož i všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, zejména skutečnosti zjištěné ze zprávy zpravodajské služby, a soud se s jejich závěrem plně ztotožňuje. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, byl učiněn na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má

oporu ve spise a lze ho považovat za správný a učiněný v souladu se zákonem. Na základě uvedeného nelze tudíž úspěšně namítat ani nedostatečně zjištěný skutkový stav či nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitka je nedůvodná.

35. Žalobce také namítal, že vůči němu mělo být postupováno dle ust. § 50a odst. 1 zákona o azylu, tedy, že mu měla být uložena povinnost odejít z území členského státu. V ust. § 50a odst. 2 zákona o azylu je však řečeno, že žalobcem uvedené ustanovení se nepoužije, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že žalovaný i správní orgán prvního stupně dospěli k závěru, že takové nebezpečí v případě žalobce hrozí, tak je dle názoru soudu rozhodnutí postupovat cestou správního vyhoštění správné.
36. Co se týče naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců, byl to právě žalobce, jenž měl povinnost prokázat oprávněnost svého pobytu, což neučinil. Žalobce své důkazní břemeno, jež mu zákon ukládá, neunesl. Žalovaný se zaměřil na naplnění skutkové podstaty důvodu pro udělení správního vyhoštění, žalobcem tvrzené námitky nebyly způsobily zpochybnit, že své důkazní břemeno neunesl. Žalobce byl v řízení před prvoinstančním orgánem značně pasivní a během svého výsledku odmítl vypovídat, přičemž se rozhodl neuvést ani samostatně některé skutečnosti, kvůli nimž by nebyl ohrožen stíháním pro správní delikt. Žalobcova ochota unést důkazní břemeno stran prokázání oprávněnosti pobytu tak byla značně nízká. Konkrétní skutečnosti namítané v žalobě, zejména plynutí času, neunesení důkazního břemene nezpochybňují. Stran neunesení žalobcova důkazního břemene ohledně oprávněnosti pobytu žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci.
37. Námitka žalobce, že správní orgány Spolkové republiky Německo, kde většinou pobývá, o něj neprojeví žádný zájem, nemůže nijak vyvrátit zjištění, která uvedla zpravodajská služba v informaci, č. j.: V2/2018-OCP. Dle soudu právě proto, že procento cizinců v populaci Spolkové republiky Německo je výrazně vyšší, tak je snížena pravděpodobnost toho, že místní orgány učiní taková zjištění, ke kterým dospěla zpravodajská služba České republiky. Tato námitka proto žádným způsobem neoslabuje věrohodnost, přesvědčivost a relevanci právy zpravodajské služby.
38. Zdejší soud dále uvádí, že v dané věci není relevantní délka řízení o správním vyhoštění. Délka správního řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří můžou ohrozit bezpečnost státu, stále trvá a plynutím času nebyl oslaben. Správní řízení trvalo delší dobu, neboť žalobce se úspěšně bránil u správních soudů. Pokud měl žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu dané ust. § 80 správního řádu. Zdejší soud uzavírá, že při určování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, není namístě přihlížet k délce správního řízení, zároveň ani případná nepřiměřená délka správního řízení není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č. j. 1 Azs 159/2014-42).
39. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým žalovaný a soud dospěli, a proto se jí podrobněji nezabýval.
40. Soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, když ze všech shora uvedených důvodů neshledal žádnou z žalobních námitok důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně